

Sygn. akt I ACa 686/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Roman Sugier
Sędziowie :	SA Ewa Jastrzębska (spr.) SO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska
Protokolant :	Magdalena Bezak

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2016 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa J. B.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 1 kwietnia 2015 r., sygn. akt II C 184/13

oddala apelację.

SSO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska	SSA Roman Sugier	SSA Ewa Jastrzębska
-------------------------------------	------------------	---------------------

Sygn. akt: I ACa 686/15

UZASADNIENIE

Powód J. B. po ostatecznym sprecyzowaniu żądania pozwu domagał się od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wyrównania renty do kwoty po 5.000 zł miesięcznie za okres od kwietnia 2008r. do roku 2013r. oraz zasądzenia renty bieżącej w wysokości 5.000 zł miesięcznie.

W uzasadnieniu podał, że uległ wypadkowi na dworcu w G., stracił obie nogi, otrzymuje rentę wypadkową i rentę wyrównawczą, przed wypadkiem pracował jako górnik zatem otrzymywana renta wyrównawcza powinna zostać podwyższona.

Pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wnosila o oddalenie powództwa, wezwanie w trybie art. 84 § 1 k.p.c. w charakterze pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. i zwrot kosztów.

Zarzucała brak legitymacji procesowej biernej, wskazując że nie przejęła skutecznie długu (...) S.A., gdyż uchwała nr(...) zarządu (...) S.A. dotyczyła przekazania spraw sądowych, będących w toku, a nie kolejno wszczynanych. Wskazywała, że przejęcie zobowiązań dotyczyło jedynie renty już zasądzonej wyrokiem wskazanym w protokole zdawczo – odbiorczym, a nie kolejnych spraw. Pozwana podniosła także zarzut przedawnienia za okres od 1 stycznia 2008r. do 29 stycznia 2012r. Przyznała, że wypłaca powodowi rentę wyrównawczą w wysokości 962zł lecz nie nastąpiła taka zmiana stosunków, która uzasadniałaby roszczenie powoda.

Pismem z dnia 14 sierpnia 2013r.(...) Spółka Akcyjna w W. oświadczyła, że nie jest zainteresowana wstąpieniem do toczącego się procesu w charakterze interwenienta ubocznego, wskazując że to pozwany przejął zobowiązania (...) S.A. wynikające z prowadzonej działalności jako przewoźnika kolejowego pasażerskiego.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2015r Sąd Okręgowy w Katowicach :

1. zasądził od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powoda J. B. kwotę 21.352,14 zł tytułem różnicy pomiędzy skapitalizowaną należną rentą wyrównawczą, a wypłaconą przez pozwanego za okres od dnia 1 lutego 2009 roku do dnia 31 marca 2015 roku,
2. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.159,41 zł tytułem renty wyrównawczej, płatnej miesięcznie z góry do dnia 5-go każdego kolejnego miesiąca, począwszy od miesiąca kwietnia 2015 roku, a to w miejsce renty dotychczas wypłacanej w kwocie 962,00 zł ,
3. oddaliło powództwo w pozostałym zakresie,
4. nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Katowicach kwotę 154,00 zł tytułem części nieuiszczonej opłaty od pozwu od uiszczenia której powód był zwolniony i kwotę 114,18 zł tytułem części wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa,
5. odstąpił od obciążania powoda pozostałymi nieuiszczonymi kosztami sądowymi.

Wskazał w uzasadnieniu, iż w dniu 20 września 1979r. powód J. B. uległ wypadkowi, wyskakując z odjeżdżającego pociągu i wpadając pod koła. Wskutek tego zdarzenia utracił kończynę dolną prawą w połowie wysokości uda i kończynę dolną lewą w połowie długości podudzia, doznał złamania prawego obojczyka, stłuczenia głowy i ramienia lewego, doznał wstrząsu pourazowego. Doznane obrażenia spowodowały długotrwałe leczenie szpitalne i trwałą niezdolność do pracy. (okoliczność bezsporna).

Przed wypadkiem powód pracował w ówczesnej Kopalni (...) pod ziemią jako ładowacz. Po wypadku w okresie od dnia 20 września 1979r do dnia 17 marca 1980 r. otrzymywał zasiłek choroby (okoliczność bezsporna, dowód: akta sygn. akt I C 81/84 k. 277).

Wyrokiem ówczesnego Sądu Wojewódzkiego w Katowicach z dnia 18 września 1985r. wydanym w sprawie sygn. akt I C 81/84 zasądzono od (...) w K. na rzecz powoda kwotę 150.000zł z odsetkami w wysokości 8% od dnia 5 grudnia 1980r.

Sąd uznał, że powodowi należna jest kwota 450.000zł tytułem zadośćuczynienia za przebyte cierpienia fizyczne, a przyjmując przyczynienie się powoda do szkody w wysokości 2/3 części zasądził ostatecznie kwotę 150.000zł. (dowód: wyrok i uzasadnienie w sprawie sygn. akt I C 81/84 – akta powołanej sprawy k. 315, 320-323).

Wyrokiem z dnia 11 marca 1986r, wydanym w sprawie sygn. akt IV CR 529/85 Sąd Najwyższy na skutek rewizji powoda J. B. od wyroku Sądu Wojewódzkiego z dnia 18 września 1985r, zmienił zaskarżony wyrok, w ten sposób że zasądzoną kwotę 150.000zł podwyższył do kwoty 450.000zł. Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że powód przyczynił się do zaistniałej szkody w znacznie mniejszym stopniu, co najwyżej w ¼ części (dowód: wyrok i uzasadnienie Sądu Najwyższego w sprawie sygn. akt IV CR 529/85 – akta powołanej sprawy k. 315, 343-345).

Powód jest osobą niepełnosprawną, zaliczoną do pierwszej grupy inwalidów z ogólnego stanu zdrowia (dowód: wypis z treści orzeczenia z 23.01.1992r. ówczesnej Obwodowej Komisji Lekarskiej do Spraw Inwalidztwa i Zatrudnienia nr (...) w P. k. 4).

(...) Spółka Akcyjna w W. jako właściciel oraz użytkownik udziałów pozwanej spółki w uchwale z dnia 10 lipca 2003r. wyraził zgodę na głosowanie pisemne, bez odbycia Zgromadzenia Wspólników i uchwalił zobowiązanie Zarządu pozwanej spółki do przejęcia od (...) S. A. do prowadzenia we własnym imieniu spraw sądowych w zakresie i na warunkach określonych w uchwale nr (...) Zarządu (...) S. A. z dnia 28 maja 2003r. (dowód: uchwała wspólnika – pozwanej spółki k. 126).

Protokołem zdawczo – odbiorczym nr (...) (...) S.A. w W. przekazała pozwanej spółce do prowadzenia we własnym imieniu sprawy sądowe, związane z działalnością jednostki organizacyjnej (...) S.A. Zakład (...) w K., w tym także sprawy odszkodowawcze za wyrządzone szkody z tytułu wypadków i wydarzeń, w tym katastrof i wypadków kolejowych, wynikających z działalności jednostki organizacyjnej (...) S.A. Zakład (...) i jej wykonawczych jednostek, na bazie których została utworzona spółka, w tym rent cywilnych według wykazu (wykazów) stanowiących załącznik nr (...)i (...)do protokołu. W załączniku nr (...) do protokołu zdawczo – odbiorczego pod pozycją nr (...) wskazana była sprawa powoda, dotycząca wypłaty renty w wysokości – wówczas w kwocie 601,84zł. Jako podstawa wypłaty wskazany był wyrok Sądu Najwyższego w sprawie sygn. akt IV CR 529/85. Nadto podano, że poszkodowany przyczynił się do szkody w ¼ części (dowód: protokół zdawczo – odbiorczy k. 128 , załącznik nr (...) do protokołu k. 129 – 132).

Wskazany w powołanym protokole wyrok nie nakładał obowiązku świadczenia renty wyrównawczej. (dowód: wyrok Sądu Najwyższego w sprawie sygn. akt IV CR 529/85 – akta powołanej sprawy k. 315).

Powód otrzymywał świadczenie rentowe z ZUS w wysokości odpowiednio: w okresie od dnia 1 kwietnia 2008r. do dnia 28 lutego 2009r. – w kwocie 872,71 zł brutto miesięcznie, w okresie od dnia 1 marca 2009r. do dnia 28 lutego 2010r. – w kwocie 925,94zł brutto miesięcznie , w okresie od dnia 1 marca 2010r. do dnia 28 lutego 2011r. – w kwocie 968,72zł brutto miesięcznie, w okresie od dnia 1 marca 2011r. do dnia 28 lutego 2012r. – w kwocie 998,75zł miesięcznie, w okresie od dnia 1 marca 2012r. do dnia 28 lutego 2013r. – w kwocie 1.078,71zł brutto miesięcznie, w okresie od dnia 1 marca 2013r.- 1.121,86 zł brutto miesięcznie (dowód: informacja z ZUS k. 191).

Gdyby nie wypadek powód pracowałby nadal jako górnik. Po przepracowaniu 25 lat i po przejściu na emeryturę otrzymałby świadczenie emerytalne w wysokości odpowiednio: w okresie od kwietnia 2008r do lutego 2009r. - 2.219,67zł, w okresie od marca 2009r do lutego 2010 – 2.377,74zł, w okresie od marca 2010r do lutego 2011r – 2.486,15zł, w okresie od marca 2011r do lutego 2012r. – 2.561,37zł, w okresie od marca 201r. do lutego 2013r. – 2.618,98zł, w okresie od marca 2013r. do lutego 2014r. – 2.721,94zł, w okresie od marca 2014r. do maja 2014r. – 2.764,18zł .

W tak wskazanych okresach powód otrzymywał świadczenie rentowe w wysokości odpowiednio w każdym okresie - 745,16zł, 793,61zł, 828,53zł, 852,87zł, 917,63zł, 951,90zł, 966,22zł.

Renta wyrównawcza zatem, przy uwzględnieniu ustalonego wyrokiem Sądu Najwyższego stopnia przyczynienia się powoda do szkody na poziomie ¼ części wynosić winna we wskazanych okresy czasu odpowiednio : 1.105,88zł, 1.188,10zł, 1.243,21zł, 1.281,38zł., 1276, 01zł, 1.327,53zł, 1.348,47zł.

We wskazanych okresach powód otrzymywał od pozwanego rentę wyrównawczą w wysokości 962zł, zatem różnica pomiędzy rentą wyrównawczą należną a otrzymywaną wynosiła odpowiednio: 143,88zł, 226,10zł, 281,21zł, 319,38zł, 314,01zł, 365,53zł, 386,47zł.

Za okres od dnia 1 kwietnia 2008r. do dnia 31 maja 2014r. skapitalizowana renta wynosiła 20.816,84 zł, natomiast renta bieżąca od dnia 1 czerwca 2014r. wynosi 1.159,41zł.

Za okres trzech lat wstecz przed wniesieniem pozwu tj. od dnia 1 kwietnia 2008r. do dnia 26 stycznia 2009r. (pозew wpłynął w dniu 26 stycznia 2012r.) różnica pomiędzy rentą wyrównawczą, którą winien otrzymywać powód (10 miesięcy x 1.105,88zł = 11.058,80zł), a rentą faktycznie wypłacaną przez pozwanego (10 miesięcy x 962zł = 9.620zł) wynosi 1.438,80zł (różnica – 143,88zł miesięcznie x 10 miesięcy).

W okresie od 1 czerwca 2014r do dnia 31 marca 2015r. różnica pomiędzy należną powodowi rentą wyrównawczą (10 miesięcy x 1.159,41zł = 11.594,10zł) a faktycznie otrzymywaną przez powoda (10 miesięcy x 962zł = 9620zł) wynosi 1.974,10zł. (11.594,10zł – 9.620zł = 1.974,10zł) (dowód: opinia i opinia uzupełniająca biegłej z zakresu obliczania rent wyrównawczych k. 261 – 264, 287- 291).

Ustalając stan faktyczny sąd pierwszej instancji oparł się na dokumentach, których prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała. Sąd ten dał wiarę opinii i opinii uzupełniającej biegłej z zakresu rent wyrównawczych. Opinie te są logiczne, wewnętrznie spójne, konsekwentne. Sąd pierwszej instancji przyjął za podstawę ustaleń opinię uzupełniającą, w której biegła ustaliła przelicznik na poziomie 1,5, uznając zarzut strony pozwanej o braku podstaw do przyjęcia, że powód przepracowałby na przodku 75% czasu pracy za zasadny. Powód nie zaoferował na tę okoliczność żadnego dowodu. Nie wykazał, że w takim wymiarze świadczył pracę na przodku przed wypadkiem. Tym samym okoliczność ta nie została wykazana, co skutkowało przyjęciem przelicznika zastosowanego przez biegłą na poziomie 1,5 - jak w opinii uzupełniającej.

Zdaniem sądu pierwszej instancji powództwo jest częściowo zasadne.

Odnosząc się do zarzutu pozwanej spółki w zakresie braku po jej stronie legitymacji biernej w niniejszym procesie sąd pierwszej instancji uznał go za chybiony.

Nie ulega wątpliwości, że podstawę odpowiedzialności wobec pasażerów strony pozwanej należy dopatrywać się w treści art. 435 k.c. Przewoźnik kolejowy, a takim jest pozwana spółka, ponosi odpowiedzialność cywilnoprawną za szkody wynikające z ruchu przedsiębiorstwa. W ocenie Sądu pierwszej instancji strona pozwana na mocy art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 8 września 2000r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego (...) (Dz. U. nr 84, poz. 948 z późn. zm.) wstąpiła w prawa i obowiązki (...) w zakresie prowadzonej dotychczas działalności jako przewoźnika kolejowego, a tym samym przejęła zobowiązania (...) wynikające z jej odpowiedzialności cywilnoprawnej z art. 435 k.c.

Potwierdzeniem tego przejęcia stała się także uchwała nr (...) Zarządu (...) S.A. z dnia 8 maja 2003r., uchwała wspólnika pozwanej spółki z dnia 10 lipca 2003r. i protokół zdawczo – odbiorczy i załącznik nr (...) do protokołu. Nadto – nie bez znaczenia pozostaje okoliczność, że to pozwana, dotychczas nie negując odpowiedzialności z tytułu renty na rzecz powoda wypłacała tę rentę w wysokości 962 zł miesięcznie. W zakresie zarzutu pozwanej co do przedawnienia roszczenia za okres 3 lat przed wniesieniem pozwu- zarzut ten jest zdaniem sądu pierwszej instancji zasadny. Uregulowane w art. 907 § 2 k.c. roszczenie o zmianę wysokości renty podlega trzyletniemu przedawnieniu. Pozew został wniesiony drogą pocztową w dniu 6 stycznia 2012r. (k. 6). Wobec powyższego – roszczenie powoda za okres sprzed 3 lat przed wniesieniem pozwu tj. za okres do dnia 25 stycznia 2009r. uległo przedawnieniu.

Wskazał też sąd pierwszej instancji, że renta określona art. 444 § 2 k.c. ma na celu naprawienie szkody, wyrażającej się w nieosiągnięciu zarobków, dochodów, innych korzyści majątkowych, jakie poszkodowany mógłby osiągnąć w przyszłości, gdyby nie doznał uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Przy ustaleniu wysokości renty wyrównawczej (uzupełniającej) za punkt wyjścia należy przyjmować przeciętne zarobki pracowników lub dochody emerytów z

tytułu świadczeń emerytalnych, jakie poszkodowany by osiągnął, gdyby nie zdarzenie wywołujące uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia. Ustalając wysokość renty wyrównawczej należy brać pod uwagę realną, praktyczną możliwość podjęcia przez poszkodowanego pracy w granicach zachowanej zdolności do pracy, a nie możliwość teoretyczną.

Zatem w wyniku wypadku powoda zmieniła się jego sytuacja finansowa, możliwość zarobkowania, dalszego zatrudnienia w charakterze górnika. Gdyby nie wypadek powód byłby zatrudniony w dalszym ciągu, osiągałby dochody w wysokości jak dochody pracowników porównywalnych, po osiągnięciu wieku emerytalnego, zostałyby mu przyznane świadczenia emerytalne przy uwzględnieniu czasookresu pracy i osiągniętych w tym czasie dochodów. Powód osiągałby również wszelkie inne należności które osiągaliby pracownicy porównywalni. Powód na skutek wypadku utracił całkowicie zdolność do pracy zarobkowej. Nie miał i nie ma praktycznej możliwości zatrudnienia. Jest osobą niepełnosprawną. Sam fakt posiadania przez Urząd Pracy ofert pracy dla osób niepełnosprawnych nie przesądza automatycznie, że powód uzyskałby zatrudnienie. Wręcz przeciwnie. Zasadnym wydaje się stwierdzenie, że mając na uwadze rynek pracy, niepełnosprawność powoda, powód nie uzyskałby zatrudnienia. Trudno wyobrazić sobie sytuację w jakiej powód, przy uwzględnieniu ograniczeń wynikających z jego stanu zdrowia, jest zatrudniony w charakterze pracownika ochrony - dozoru, pracownika utrzymania czystości, osoby sprzątajacej (k. 207).

Zgodnie z art. 907 § 2 k.c. jeżeli obowiązek płacenia renty wynika z ustawy, każda ze stron może w razie zmiany stosunków żądać zmiany wysokości lub czasu trwania renty, chociażby wysokość renty i czasu jej trwania były ustalone w orzeczeniu sądowym lub w umowie. Celem powołanego przepisu jest zharmonizowanie treści przysługującego poszkodowanemu prawa podmiotowego ze zmianą okoliczności faktycznych, jaka może nastąpić w przyszłości. Wobec powyższego w ocenie sądu pierwszej instancji roszczenie powoda jest zasadne w zakresie kwoty 21.352,14zł tytułem różnicy pomiędzy skapitalizowaną rentą wyrównawczą otrzymywaną przez powoda w okresie nieprzedawnionym do dnia wyrokowania (tj. za okres od lutego 2009r do dnia 31 marca 2015r.) , a kwotą tytułem skapitalizowanej renty wypłacanej w okresie nieprzedawnionym przez powoda. Na kwotę tę złożyła się kwota skapitalizowanej różnicy pomiędzy rentą należną a otrzymywaną – 20.816,84zł (za okres od 1 kwietnia 2008r. do 31 maja 2014r.), pomniejszona o różnicę między rentą należną a otrzymywaną za okres przedawniony - 1.438,80zł, powiększoną tytułem wskazanej różnicy pomiędzy rentą należną, a otrzymywaną za okres od dnia 1 czerwca 2014r. do dnia 31 marca 2015r. – 1.974,10zł. Bieżącą rentę ustalił sąd pierwszej instancji od kwietnia 2015r w wysokości 1.159,41zł przy uwzględnieniu opinii uzupełniającej biegłej.

O kosztach procesu orzekł sąd pierwszej instancji na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych , uznając że powód utrzymał się w żądaniu w wysokości 11% (wartość przedmiotu sporu wynosiła 306.888 zł, wartość żądania uwzględnionego w zakresie skapitalizowanej renty i 12 miesięcznego świadczenia okresowego – wynosiła 27.826zł). Tym samym, w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazano pobrać od pozwanego kwotę 154zł tytułem nieuiszczonej części opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód został zwolniony, ustalonej jako 11% z 12- miesięcznej wartości zasądzonej renty wyrównawczej oraz kwotę 114,18zł tytułem 11% nieuiszczonych wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa. Mając na uwadze sytuację finansową powoda – Sąd ten uznał, że zaistniały przesłanki uzasadniające odstąpienie od obciążania powoda pozostałymi nieuiszczonymi kosztami procesu i dlatego postanowił jak w pkt 5 wyroku na podstawie art. 102 k. p. c.

Od wyroku tego apelację wniósł pozwany.

Zaskarżył wyrok w części:

1. Zasadzającej w punkcie 1 wyroku od pozwanego na rzecz powoda kwotę 21 352,14 zł tytułem różnicy pomiędzy skapitalizowaną rentą wyrównawczą, a wypłaconą przez pozwanego za okres od dnia 1 lutego 2009 roku do dnia 31 marca 2015 roku;
2. Zasadzającej w punkcie 2 wyroku od pozwanego na rzecz powoda kwotę ponad kwotę 962,00 zł tytułem renty wyrównawczej;

3. Nakazującej w punkcie 4 wyroku pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Katowicach kwotę 154.00 zł tytułem części nieuiszczonej opłaty od pozwu od uiszczenia której powód był zwolniony i kwotę 114,18 zł tytułem części wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. Naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego polegającą na uznaniu przez Sąd I instancji, że pozwany przejął skutecznie odpowiedzialność deliktową na podstawie art. 14 ust 2 ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego (...), co w konsekwencji doprowadziło do przyjęcia, że pozwany posiada legitymacje bierną do występowania w niniejszej sprawie;

2. Naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 8 września 2000r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego (...) poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że przepis ten stanowi podstawę przejścia na pozwanego obowiązku naprawienia szkód oraz krzywd będących następstwem czynu niedozwolonego.

Domagał się zmiany wyroku i oddalenia powództwa oraz zasądzenia kosztów procesu.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja jest nieuzasadniona, dlatego też skutku odnieść nie może. Wbrew bowiem podnoszonym w apelacji zarzutom zaskarżony wyrok jest trafny.

Podziela Sąd Apelacyjny poczynione przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne. Dokonując tych ustaleń sąd pierwszej instancji wszechstronnie rozważył zebrany w sprawie materiał dowodowy, a dokonując oceny zebranego materiału dowodowego nie przekroczył zasady swobodnej oceny dowodów. Ustalenia swe oparł na dokumentach, których prawdziwości strony nie kwestionowały oraz opinii biegłego, którą prawidłowo uznał za jasną, logiczną, spójną i w wystarczający sposób wyjaśniającą zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych. Wskazał także sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu jakie fakty na podstawie jakich dowodów ustalił. W tym stanie rzeczy wystarczy więc wskazać, że Sąd Apelacyjny uznaje ustalenia faktyczne dokonane przez sąd pierwszej instancji za własne bez konieczności ich powtarzania.

Z tych niewadliwych ustaleń wyciągnął sąd pierwszej instancji, wbrew zarzutom skarżącego prawidłowe i logiczne wnioski. W szczególności trafnie ustalił, iż pozwany jest w sprawie legitymowany biernie.

Wypadek, któremu uległ powód miał miejsce w 1979r. Niewątpliwie pozwana spółka wtedy nie istniała. Wyrokiem z dnia 11 marca 1986r., sygn. akt IV CR 529/85 Sąd Najwyższy przesądził, że za wypadek ponosi odpowiedzialność (...) (wówczas Przedsiębiorstwo Państwowe) - (...) w K., a powód do wypadku przyczynił się w 1/4. Zgodnie art. 2 ust.1 i 2 ustawy z dnia 8 września 2000r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego (...) (tj.Dz.U 2014r., 1160 ze zm.) komercjalizacja (...), w rozumieniu ustawy, polega na przekształceniu (...) w spółkę akcyjną, w której Skarb Państwa jest jedynym akcjonariuszem, a powstałe w wyniku tego przekształcenia (...) SA wstępuje we wszystkie stosunki prawne, których podmiotem było (...), bez względu na charakter prawny tych stosunków, jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej. Natomiast restrukturyzacja (...) SA obejmuje działania zmieniające strukturę przedsiębiorstwa spółki polegające min. na utworzeniu przez (...) SA spółek przewozowych, spółki zarządzającej liniami kolejowymi oraz innych spółek. Z mocy natomiast art. 14 ust 1 i 2 (...) SA utworzy spółki do prowadzenia działalności w zakresie kolejowych przewozów pasażerskich oraz kolejowych przewozów towarowych, zwane dalej "spółkami przewozowymi". Spółki przewozowe, z dniem wpisu do rejestru handlowego ⁽¹⁾, w zakresie wykonywanego przez nie rodzaju przewozów, wstępują w prawa i obowiązki (...) SA jako przewoźnika kolejowego, w rozumieniu:

- 1) ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. - Prawo przewozowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 1173, z późn. zm.);
- 2) ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1594, z późn. zm.).

Wbrew zatem zarzutom skarżącego już art. 2 ust. 1 i 2 wskazuje, że (...) SA występuje we wszystkie stosunki prawne, których podmiotem było (...) Przedsiębiorstwo Państwowe bez względu na charakter tych stosunków, a więc także zobowiązania wynikające z deliktów. Z kolei art. 14 ust. 2 wskazywał, że utworzone spółki do prowadzenia działalności w zakresie kolejowych przewozów pasażerskich zwane spółkami przewozowymi, z dniem wpisu do rejestru handlowego w zakresie wykonywanego przez nie rodzaju przewozu wstąpiły w prawa i obowiązki (...) S.A jako przewoźnika kolejowego. Rację ma zatem sąd pierwszej instancji, iż dotyczy to także obowiązków wynikających z odpowiedzialności deliktowej. Wbrew zarzutom skarżącego z odwołania się do prawa przewozowego i ustawy o transporcie kolejowym nie można także wyprowadzić wniosku, że taką odpowiedzialność przejął inny podmiot. Nadto wskazać trzeba, że (...) Państwowe Spółka Akcyjna w W. jako właściciel oraz użytkownik udziałów pozwanej spółki w uchwale z dnia 10 lipca 2003r. wyraził zgodę na głosowanie pisemne, bez odbycia Zgromadzenia Wspólników i uchwalili zobowiązanie Zarządu pozwanej spółki do przejęcia od (...) S.A. do prowadzenia we własnym imieniu spraw sądowych w zakresie i na warunkach określonych w uchwale nr (...) Zarządu (...) S.A. z dnia 28 maja 2003r., co wynika z uchwały wspólnika – pozwanej spółki. Z kolei protokołem zdawczo – odbiorczym nr (...) (...) S.A. w W. przekazała pozwanej spółce do prowadzenia we własnym imieniu sprawy sądowe, związane z działalnością jednostki organizacyjnej (...) S.A. Zakład (...) w K., w tym także sprawy odszkodowawcze za wyrządzone szkody z tytułu wypadków i wydarzeń, w tym katastrof i wypadków kolejowych, wynikających z działalności jednostki organizacyjnej (...) S.A. Zakład (...) i jej wykonawczych jednostek, na bazie których została utworzona spółka, w tym rent cywilnych według wykazu (wykazów) stanowiących załącznik nr (...) i (...) do protokołu. W załączniku zaś nr (...) do protokołu zdawczo – odbiorczego pod pozycją nr (...) wskazana była sprawa powoda, dotycząca wypłaty renty w wysokości – wówczas w kwocie 601,84zł. Jako podstawa wypłaty wskazany był wyrok Sądu Najwyższego w sprawie sygn. akt IV CR 529/85. Nadto podano, że poszkodowany przyczynił się do szkody w ¼ części .

Ponadto podkreślenia wymaga także fakt, że pozwana do tej pory swej odpowiedzialności nie kwestionowała i przez cały czas dobrowolnie wypłacała powodowi rentę wyrównawczą.

Na marginesie jedynie wskazać należy, iż pozwana w apelacji powoływała się na wniesioną przez siebie w analogicznej sprawie skargę kasacyjną zarejestrowaną pod sygnaturą VCSK 160/15 wskazując, że należałoby niniejsze postępowanie zawiesić do czasu rozstrzygnięcia tej skargi, gdyż rozstrzygnięcie wydane w tamtej sprawie przesądzi o zasadności apelacji, a postanowieniem z dnia 17 listopada 2015r. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia tej skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Podsumowując, zdaniem Sądu Apelacyjnego rację ma sąd pierwszej instancji, iż pozwany jest w niniejszej sprawie legitymowany biernie albowiem przeszedł na niego obowiązek wypłacania powodowi renty wyrównawczej.

Nie sposób także w tym stanie rzeczy podzielić zarzutów pozwanego, że ponosi odpowiedzialność jedynie, co do renty oznaczonej w protokole zdawczo – odbiorczym i powód nie może żądać jej podwyższenia. Cytowanym wyrokiem Sądu Najwyższego z 1986r. przesądzono odpowiedzialność poprzednika prawnego pozwanego za skutki wypadku. Renta wyrównawcza płacona na rzecz powoda dobrowolnie ma oparcie w art. 444 § 2 kc, jako różnica pomiędzy zarobkami jakie by powód osiągał gdyby nie utracił zdolności do pracy, a otrzymywanymi świadczeniami, przy odjęciu ustalonego przyczynienie się powoda do wypadku. Z mocy natomiast art. 907 § 2 kc jeżeli obowiązek płacenia renty wynika z ustawy, każda ze stron może w razie zmiany stosunków żądać zmiany wysokości lub czasu trwania renty, chociażby jej wysokość i czas jej trwania były ustalone w orzeczeniu sądowym lub w umowie. Z opinii biegłego, której ostatecznie pozwany nie kwestionował wynikało, że zmieniły się stosunki w rozumieniu art. 907 § 2 kc uzasadniające podwyższenie renty. Trafnie zatem sąd pierwszej instancji rentę wyrównawczą należną powodowi podwyższył.

Reasumując apelację pozwanego jako pozbawioną uzasadnionych podstaw należało oddalić na mocy art. 385 kpc.

SSO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska

SSA Roman Sugier

SSA Ewa Jastrzębska